

WAPEN^{oud-}BROEDERS

UITGAVE
VETERANEN LEGIOEN
NEDERLAND

Foto „De Spiegel”

1e Jaargang no. 23

17 October 1952

★
Secr. penm. V.L.N.
Postbus 172
Leiden
Postgiro 581684
Tel. 30163

★
Redactie:
Secr.
Smedenstraat 47
Deventer
Telefoon 4930
Postgiro 9541
Apeldoorn

Op de korrel

Per aspera ad
Astra

Emigranten
keren terug

• „Nimboranplan”

• Op de plaats rust!

• Uit de afdelingen

Polisi Militer
bewaakt Ambonne-
zen-kampen
op Ambon
(Zie verder
onze foto-pagina)

per aspera
ad **ASTRA**

Ik ben geboren in een stad, die als wapenspreuk het hier boven vermelde „Door de doornen tot de Sterren” voert. Hoe deze spreuk ontstaan is, zou wellicht de archivaris van Ter Gouw kunnen vertellen.

De spreuk „Door de doornen tot de Sterren” komt me telkens opnieuw in gedachten bij het bespreken, het gadeslaan en het overdenken van de gang van zaken bij het Veteranen Legioen Nederland.

In dit jonge legioen maken we thans de tijd mee, die de stad Gouda enige eeuwen geleden meemaakte. Gouda is — ook al weer enige eeuwen geleden — inderdaad door de doornen tot de sterren gekomen. Hoe lang het geduurd heeft voor de stad „tot de sterren” kwamen, is alweer iets, dat de gemeente-archivaris beter weet dan ik.

Ons Legioen moet thans door de doornen komen om ooit tot de sterren te kunnen geraken. De doornen omringen ons thans aan alle kanten en velen zouden wellicht geneigd zijn de strijd maar op te geven, indien zij niet wisten, dat ná de doornen de sterren komen. Een der voornaamste doornen, die we in de allereerste plaats achter ons moeten laten, is het zeer zeker nog bestaande wantrouwen tussen de legionnaires onderling. Het vreemde is, dat dit wantrouwen ontstaan is door de idealistische instelling van een zeer groot aantal legionnaires. Zij zelf zijn wel idealistisch, maar vermoeden, zonder goed ge fundeerde gronden, dat andere legionnaires niet zo idealistisch zijn. De op de voorgrond tredende legionnaires worden er van verdacht allerlei „bij”redenen te hebben, als financieel voordeel, politieke munt slaan, persoonlijke eerezucht, dwarszitten van voor hen onaangename personen of instellingen.

Velen kunnen het algemeen (legioens) belang nog niet plaatsen voor hun eigen kleine (persoonlijke) belang. Indien er op een wantoestand of op een wangedrag van iemand gewezen wordt, dan wordt dit veelal beschouwd als een poging om het legioen of de betrokken legionnaire nu eens lekker dwars te zitten, in het zonnetje te zetten, belachelijk te maken of zelfs onmogelijk te maken.

De echte, goede legionnaire doet het innerlijk pijn, wanneer hij een minder goede toestand of een minder goede geest in z'n legioen aantreft. Om het legioen te verbeteren zal hij dikwijls genoodzaakt zijn om personen onaangenaam te zijn of zelfs te kwetsen. Men bedenke echter, dat ook in ons legioen geldt: zachte heelmeesters maken stinkende wonden.

Van vele legionnaires hoorde ik reeds de opmerking, dat zij van af de dag van de oprichting van het legioen heel veel voor dit legioen en zijn streven voelden. Dan volgt echter de ontmoedigende uitspraak van een teleurgestelde jongen: En nu merk ik, dat het in ons legioen al net zo'n toestand is als overal elders in de wereld; naijverig, kleine ruzietjes, dwarszitterij en wantrouwen.

Het Veteranen Legioen Nederland telt bijkans 11.000 leden en deze zijn zonder noemenswaardige „zuivering” aangenomen en ingeschreven. Van zelf sprekend is er ook hier — zoals overal elders ter wereld — kaf tussen het koren. Dit kaf zal van het koren moeten worden gescheiden. In ons legioen behoort geen kaf thuis. Alleen volle rijpe graankorrels kunnen het Legioen helpen opbouwen. Het kaf moet er dus uit! Onherroepelijk! Hoeveel Legionnaires er dan overblijven interesseert me niet. Als het overblijven-

de gedeelte dan maar voor de volle honderd procent goed is en goed wil, m.a.w. als het overblijvende gedeelte dan maar geheel uit LEGIONNAIRS (met allemaal hoofdletters) bestaat. Liever een klein aantal Legionnaires en een klein Legioen, dan een groot legioen met een aantal afbrekers en slopers er in.

Een tweede doorn, die we ook tegenkomen, komt niet uit het legioen zelf voort, doch wordt op de weg van het Legioen geplaatst door het wantrouwen, dat buiten het Legioen heerst ten opzichte der bedoelingen van het Legioen.

Een derde doorn komt ook van buiten af. Dit is de doorn, die in het Legioen een organisatie ziet, die zó krachtig en zó machtig kan worden, dat zij alle middelen kan en zal aanwenden om de in Nederland werkzame slopers en afbrekers van het Koninkrijk voor goed aan de dijk te zetten.

Het zijn deze slopers en afbrekers, die niets achterwege zullen laten om zoveel doornen op het pad van het Legioen te strooien, dat het Legioen nooit in staat zal zijn om „tot de sterren” te komen. Deze buiten het Legioen staande slopers en afbrekers worden geholpen door het kaf, dat in ons Legioen is binnengedrongen. Het kaf en... het onkruid in het legioen vormen de eerste rijen doornen, die moeten worden opgeruimd.

Eerst als deze doornen overwonnen zijn, zal het numeriek zwakkere, doch moreel on-eindig veel sterkere Legioen zich met alle beschikbare krachten kunnen wijden aan het overwinnen van de „van-buiten-af” op zijn pad gestrooide doornen.

De eerste plicht van elke legionnaire is thans om met man en macht het kaf en het onkruid uit het legioen te weren, te verbannen en te zorgen dat dit nooit meer zal terug komen. Is dit eenmaal gebeurd, dan kunnen we door de resterende doornen heen reeds de sterren zien schijnen. Dat zal een aanmoediging zijn om verder te gaan op de ingeslagen weg.

Ons enige doel zij: Een sterk en moreel hoogstand Legioen. Hiervoor zullen alle persoonlijke kwesties en gevoelens op zij dienen te worden gezet. We zullen onaangenaam moeten zijn tegen personen, we zullen kei-hard moeten zijn tegenover legionnaires. Maar het Legioen is waard om er dit leed en deze pijn voor te lijden. Even volhouden. Niet op een paar schrammetjes letten. Die genezen wel weer.

Maar..... niet alleen naar anderen kijken.

Bekijk U zelf ook maar eens heel erg goed van binnen, of daar nog niet iets schuilt van kaf of onkruid. Of U zelf ook niet doornen op het Legioens pad neerlegt.

Roei dit kaf en dat onkruid in uw eigen binnenste grondig uit. Verbeter het legioen en begin bij U zelf. U kunt dat vrij gemakkelijk controleren. Indien U het nog „lollig” vindt om iemand op zijn fouten te wijzen, dan is er bij U nog iets, dat niet deugt. Indien U iets belooft en het een enkele keer ook wel eens niet nakomt, ook dan is er bij U nog iets, dat niet deugt.

Doet het U innerlijk leed om op slechte toestanden en slechte gedragingen te moeten wijzen en komt U elke gegeven belofte onherroepelijk na, dan bent U tenminste op de goede weg, al kunt U zich zelf nog lang niet op de borst rammen.

Het innerlijke leed en de innerlijke pijn zijn beide onvermijdelijk om te komen tot een gezuiverd, krachtig en moreel hoogstaand Legioen. Het leed en de pijn moeten dus gedragen worden. Met de medewerking van alle Legionnaires zullen we spoedig kunnen aankondigen, dat ons Legioen door de doornen tot de sterren kwam. Dat dit zo moge zijn.

H. J. B.

OM TE ONTHOUDEN

HET VOORLOPIG HOOFDBESTUUR

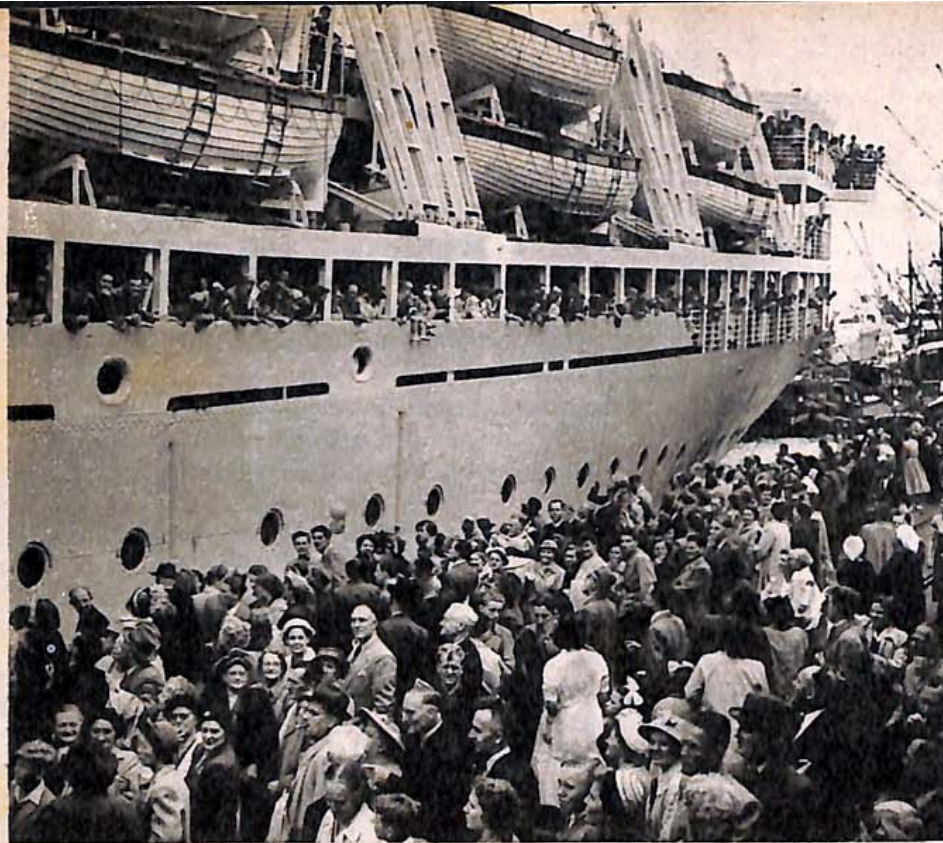
W. ROMSWINCKEL, Wnd. Voorzitter. Woonboot „So What”, Veenendaalkade t/o 313, Den Haag. Telefoon K 1700-323283.

J. J. SWAAN, Secr./Penn., Schelpenkade 31, Leiden. Telefoon K 1710-30163.

G. W. T. DAMES, Graaf Florislaan 29, Bussum. Telefoon K 2959-3792.

A. F. PASANEA, Goudreinetstraat 161, Den Haag.

Dr A. J. VERBRUGH, Bankastraat 26, Dordrecht. Telefoon K 1850-7412.

Emigranten keren terug

We lezen de laatste tijd nogal over mislukte emigranten, die terugkeren uit het land, dat door hen gehoopt was het land van belofte te zullen zijn. Het is jammer voor hen, zoals iedere mislukking jammer is; het doet geen goed aan de naam van ons land daar overzee en het doet de naam van die landen bij ons geen goed, want het gaat gepaard met een hoop gekanker erop.

Toch is het niet zo dat dit algemeen is, die terugkeer; velen slagen wel. Als hier fouten zijn aan te wijzen dan zullen we ze bij de mensen zelf moeten zoeken. Het gaat maar niet aan om direct te praten over onvoldoende voorlichting, slechte organisatie en dergelijke. Van een emigrant, die onvoldoende wist wat hij deed, is het eigen schuld. Bij het doen van een dergelijke stap moet men zelf zorgen te weten wat men doet; men mag zich niets maar niet even aan laten praten. Het is zeer goed van een voorlichting dat men de mensen de gelegenheid biedt zich op de hoogte te stellen, het mag nooit een propagandainstituut worden. Evenmin mag het maar afraden.

Maar degenen, die willen emigreren, moeten een aantal dingen goed begrijpen. In de eerste plaats wel dat als je leest dat het onze beste mensen zijn, die emigreren, dit nog niet betekent dat je bij die besten behoort door alleen maar het land uit te gaan. Er zijn er genoeg die het helemaal niet zo best vinden dat je het land uitgaat, maar in dit geval bedoelen ze met besten „flinksten”. En daar behoort je zeker niet toe als je na een tijdje weer met hangende pootjes als mislukking terugkeert.

Verder dat je een goede reden moet hebben om te gaan. Het feit, dat het hier niet bevallig is beslist niet voldoende. En het is te vrezen,

dat dit nog heel vaak de reden is. Maar die reden is negatief. Want men vergeet dan dat naast alles wat niet aanstaat hier er toch ook zoveel is dat vertrouwd is en eigen. En dat wordt ook achtergelaten, is daarginds een groot gemis, maakt dat men het maar nog zo'n raar land vindt en het er ook niet vinden kan. En men moet er vooral ook aan denken, dat het veelal de vrouwen zijn voor wie het het moeilijkst is in een nieuw land te wennen, andere zeden, andere gewoonten, andere taal, ander eten; doodgewoon alles anders.

Maar ook voor de mannen geldt dit wel degelijk. De Indië-veteranen weten nog heus wel hoe groot de drang naar huis kan zijn, de wijze waarop naar de post uit het oude land werd uitgezien was er een bewijs van; we kennen de ziekelijke gevallen van mensen die dag in dag uit tien kantjes naar huis zaten te schrijven als uiting van heimwee. Het zich los maken van het land waar zij waren en alleen zoeken naar de band met thuis.

En dan was het verblijf daar nog maar tijdelijk. De emigrant gaat voor altijd, ook al heeft hij de hoop het zover te zullen brengen dat hij in Nederland nog eens een bezoek zal kunnen brengen, toch moet hij zich instellen op voor altijd daar. Voor altijd dat andere, een andere taal, een andere vlag, een andere levenswijze. Bevalt dat nu direct in het begin al niet dan geeft dat een beklemmend idee. Het is dan ook zo dat er een duidelijk positief iets nodig is om te doen slagen. Want het begin zal altijd moeilijk zijn. Het is onredelijk van een land te verwachten, ook al zijn de toekomstmogelijkheden er groot, dat het maar direct een veel beter, veel royaler leven zal bieden. De emigrant zal hebben te bedenken dat dit niet kan, dat hij

zich altijd door een moeilijke tijd heen te slaan zal hebben. Overal is er strijd om het bestaan, nergens bereikt men iets zomaar vanzelf. In het leven staat men altijd voor moeilijkheden, dan is het doorbijten en doordouwen; zijn er nergens moeilijkheden en gaat alles van een leien dakje dan mag het haast geen leven meer heten. De mens heeft er ook behoefte aan dat alles maar niet vanzelf gaat.

We zijn hier ernstig bezig het zo te maken dat het wel vanzelf gaat; we ontnemen de mensen de energie door alles voor hen te regelen, van wieg tot graf. Maar dit ontnemt hun ook de kans om zich omhoog te werken, niettegenstaande de theorie het anders zegt. En dat geven velen dan ook op als reden voor hun besluit om weg te gaan. „Het is hier te klein, te bekrompen, zonder toekomst". Een goede reden voor emigratie is dan ook zeker het zoeken van een land dat niet klein en bekrompen is en waar men een toekomst kan hebben voor zich en zijn gezin. Vooral dat laatste, dat men zijn kinderen ruimere mogelijkheden wil bieden. Maar dan behoort er het volle besef bij, dat men een moeilijke tijd moet aanvaarden, dat men het hoofd zal hebben te bieden aan veel teleurstellingen en tegenslagen; dat men daartegen bestand zal moeten zijn en, als men een vrouw meeneemt of later uit laat komen, deze dit ook moet zijn.

Nu zien we dan dat mensen die dat kunnen ook slagen in de emigratielanden. Anderen kunnen dat niet. Die hebben zich voor ogen gesteld een beter bestaan te verwerven en komen daar in een kamp terecht. Kampleven is nooit prettig. Dan nog moeilijkheden met werkgelegenheid, arbeiders van het land zelf die de emigrant als een broodrover zien, geweldige hoge kosten van levensonderhoud, die duidelijk maken dat het hogere inkomen daar toch ook niet alles is en de teleurstelling is er. In het kamp gaat men onder elkaar kankeren, niets is er daar meer goed en alles wordt vergeleken met Nederland. En van Nederland herinnert men zich niets dan goeds; het is vergeten dat we het er zo'n sof boel vonden, hoogstens wordt toegegeven dat het er toch ook niet alles was, maar toch altijd heel wat beter dan dat daarginds. En dan weerklinkt de kreet, die de politie-agent in een grote stad te horen krijgt als er een verdwaalde peuter van vier of vijf jaar is: „Ik wil naar huis".

Jawel! Naar huis!

Er is dan alleen vergeten dat het beginsel van emigratie is dat men zijn huis opbreekt en uitgaat om een nieuw te bouwen. Men is gegaan uit een overbevolkt land; men heeft niet een lege plaats achtergelaten waar men zo weer instapt. De plaats is ingenomen, het huis waar men leefde is door anderen betrokken en ook hier staat men op de keien. Men zal van Nederland eisen dat het deze mensen weer ontvangt. Heel logisch. Maar hoe moeten wij hen ontvangen? Enkelen zullen nog door de familie opgenomen kunnen worden, maar de meesten niet. Wat dan?

Ze moeten onderdak, dus dat wordt in kampen. Dat wordt zoals de Ambonnezen hier zitten, zoals zoveel Indische Nederlanders hier al zitten en zoals er nog veel meer zullen komen. En dan zal men er ook terdege rekening mee moeten houden, dat Nederlands verplichtingen tegenover die Ambonnezen en Indische Nederlanders veel groter zijn dan die tegenover mislukte emigranten. Het is niet anders te verwachten voor hen dan dat de teleurstelling hier terug voor hen nog groter zal zijn dan die daarginds. Helaas mogen we niet anders aannemen, dan dat ze daar nu zeggen: „Het kan niet schelen wat er in Nederland gebeurt, als we hier maar weg zijn en daar terug."

Het is wel een groot verschil met emigratie van enige eeuwen terug. Toen was er geen weg terug. Men trok naar Amerika of Zuid-Afrika; trok daar het land in met al wat er nodig was om een boerderij op te zetten en kon slagen of mislukken. Het was voor velen een succes en voor velen de dood. Van hen die nu niet slagen zou een gedeelte het toen wel hebben gedaan uit harde noodzaak, omdat er geen weg terug was. Die weg schijnt er nu wel, maar laat toch niemand denken, dat er ooit een weg te vinden is naar het leven van weleer, hier op aarde bestaat geen terug. Een emigrant die is mislukt, zal het beste doen met aan te nemen dat zijn leven mislukt is; als hij later weer hoort hoe anderen het wel gefikt hebben, zal hij zich altijd verbijten moeten over eigen gebrek aan doorzetten, hoe hij dan ook de schuld op dat land en deze of die dienst hier of daar gaat gooien, het helpt hem niet.

Wij hebben in Oud-Wapenbroeders altijd aangegeven dat we niet zo gek zijn op die emigratie naar het buitenland omdat de emigranten ook de vlag verlaten en wij in het Koninkrijk nog Nieuw-Guinea en Suriname hebben, waar zoveel plaats is voor mensen die willen aanpakken. Wij blijven op dit standpunt staan, maar willen er hier toch wel duidelijk de nadruk op leggen dat hetgeen hiervoor gezegd is in nog sterker mate kan gelden voor een emigratie naar deze gebieden. Het zal voor de volbloed Nederlander en zijn gezin inderdaad in die tropische gebieden, waar nog niets op het gebied van beschaving en ontspanning bestaat, nog veel en veel moeilijker zijn om daar te wennen dan in Australië, Nieuw-Zeeland, Zuid-Afrika of Canada. Er zullen dus nog hogere eisen worden gesteld aan moreel en doorzettingsvermogen. Het zal veel kosten, maar het kan. Het is, in ieder geval, bij emigratie nodig uit te gaan van de verwachting op een aantal zeer zware jaren, op zeer hoge eisen die aan de geestkracht zullen worden gesteld en van een krachtige wil om te slagen en niet terug te keren. Alleen als men die beproevingen kan doorstaan, lukt het; twijfelt men aan zichzelf of men het zal kunnen volbrengen, dan is de beste raad om maar thuis te blijven en voor de toekomst de hoop niet hoger te plaatsen dan het trekken van Drees.

D.

DE AMBONNEZENKWESTIE

Het geval met de Ambonnezen zit ons nog altijd dwars. Temeer omdat het erop gaat lijken, dat hetgeen te vrezen was, gaat gebeuren; de belangstelling versluischt en vele mensen gaat het eigenlijk de keel uithangen. Hiertoe werkt dan mede dat van officiële zijnde het zo is voorgesteld als zouden de Ambonnezen geweigerd hebben om werk te verrichten.

Nu is dit een zaak van *recht* en daarvoor mag men niet onverschillig worden, *recht moet worden gedaan*. En voor onze oude wapenbroeders, die thans met hun gezinnen hier in de woonoorden moeten verblijven, moeten we ook goed in het oog houden wat rechtens hun positie is. Deze mag niet gelijkgesteld worden met die van politieke vluchtelingen, zoals de miljoenen van achter het ijzeren gordijn.

Deze Ambonnezen waren K.N.I.L.-militairen; zij hadden recht op beëindiging van hun dienstverband in hun geboorteland. Maar men heeft hun toentertijd dit recht, dat ook op de Ronde Tafel Conferentie uitdrukkelijk was erkend, niet gegeven. Men heeft geweigerd hen terug te zenden naar hun eilanden van de Zuid-Molukken en hun een tijdelijk K.L.-status opgedrongen. Toen hun land op grond van de besluiten van die conferentie en op grond van de algemeen erkende rechten van de mens het zelfbeschikkingsrecht opeiste, nadat de Republiek Indonesia dit in strijd met alle aangegane overeenkomsten met voeten trad, waren zij niet thuis en men wilde hen eerst later sturen naar een gewelddadig bezet gebied. Dit was niet een nakomen van de Nederlandse verplichtingen. En het recht van de staat der Zuid-Molukken is algemeen erkend; rechtbanken in Nederland en op Nieuw-Guinea hebben zich hierover duidelijk uitgesproken. Zolang zij niet in eigen land, bestuurd volgens de overeenkomsten van de R.T.C., dus met recht van zelfbeschikking, zijn gedemobiliseerd, zijn zij militairen op weg naar huis. Als zodanig hebben zij er dan ook altijd nog recht op om door Nederland gerepatriëerd te worden. Hetgeen zij vragen is volkomen terecht, ontslag volgens de bepalingen van de R.T.C. in een land waar de, door Nederland en de Verenigde Naties gegeven garanties van zelfbeschikking worden nagekomen. Nederlanders zijn zij zeer zeker niet, zij willen zich ook niet zo beschouwd zien. Zij zijn onderdanen van de volkomen rechtmatig gestichte staat van de Republiek der Zuid-Molukken.

Maar nu zitten zij hier in de kou. En niets te doen. Dat is ook niets!

Er is hun enige maanden geleden werkgelegenheid geboden, heel mooi! Waarom is dat echter op niets uitgedraaid?

De Ambonnezen hebben gevraagd om dan als buitenlanders, die hier werken, een gedeelte

van hun verdiensten naar het buitenland te zenden. Dat is toch heel normaal. Eigenlijk heeft dan niemand er zelfs mee te maken waarvoor zij dat geld overmaken. Maar zij hebben bekendgemaakt, dat zij het wilden gebruiken voor diplomatieke vertegenwoordigingen van hun land in het buitenland, welke zich ervoor beijveren om het recht van Ambon naar voren te brengen, omdat zij op deze wijze hun Vaderland, dat nog steeds in oorlog is gewikkeld, zouden kunnen helpen. Het is precies zoals ook in de jaren 1940—1945 Nederlanders in het buitenland hebben gedaan wat zij konden om hun land te helpen.

Maar nu is er gezegd dat zij politieke doeleinden nastreven en men geeft nog wel aan dat deze in strijd zouden zijn met de doeleinden welke onze regering heeft. Dit zou niet anders kunnen betekenen dan dat onze regering als doel zou hebben genomen de vernietiging van het zelfbeschikkingsrecht. Maar nog steeds heeft zij verklaard dat zij streefde naar de handhaving ervan en dus zijn de doeleinden van de Ambonnezen en onze regering precies gelijk.

Maar de Ambonnezen kunnen nu moeilijk een andere gevolgtrekking maken dan dat de woorden en de bedoelingen van onze regering elkaar niet dekken en dat de regering zich stelt tegen het recht van Ambon. En in dat geval willen zij deze regering niet dienen; dan is het verraad aan hun eigen land. Dan blijft hun slechts het blijven roepen om RECHT.

En het is droevig als men hier de oren gaat sluiten voor deze kreet en alleen maar kijkt naar de kosten. Die heeft Nederland zichzelf op de hals gehaald en wij kunnen heus niet zeggen dat de Ambonnezen hier zo royaal kunnen leven. De vraag doet zich dan ook voor hoe die kosten zo hoog komen. Nu werd weer genoemd 14 miljoen voor 14.000 zielen, dat is duizend gulden per hoofd. Stel een gezin gemiddeld op 5 personen dan is dat f 5.000.— per gezin of bijna honderd gulden per week. Men zegt dat een derde van de middenstand nog niet de helft verdiend. Wij zouden zo zeggen: van tweeën één: of de Ambonnezen behoren het hiervan veel ruimer te hebben, of er worden allerlei bedragen maar op hun rekening gezet, die ergens anders thuis horen.

In geen geval heeft een Nederlander het recht om de Ambonnezen iets kwalijk te nemen; het omgekeerde is helaas maar al te zeer het geval.

Maar hoe het ook zij: laat ons van harte meeleven met deze sobats en doen wat wij kunnen om hen te steunen in hun ellende.

Hoe goed men het hun ook geeft, voor hen gaat niets boven een vrij land.

Laat ons dit vooral begrijpen.

Martoewa.

Mededelingen van het Hoofdbestuur

Onder verwijzing naar het op pag. 23 geplaatste voorlopig verslag van de Enquête Commissie, delen wij mede dat vóór de oprichtingsvergadering ook aan alle afdelingen een verslag zal worden toegezonden van het accountantskantoor Meijer en Hörchner over de financiële toestand en het beheer.

Hoewel dit thans nog slechts voor zeer korte tijd zal zijn, wordt toch nog, ingevolge het besluit van Utrecht het voorlopige bestuur aangevuld. Deze aanvulling is geschied uit de door de afdelingen voorgedragen en heeft door de afwezigheid van onze waarnemend voorzitter enige vertraging ondergaan. De aanvulling zal zijn met vier leden. Thans kunnen reeds worden genoemd de heren L. W. Schut uit Amsterdam, P. van Uden uit Rotterdam en E. Wiersma uit Leeuwarden.

De vierde man heeft het nog in beraad gehouden.

Het hoofdbestuur zal echter binnen enkele dagen voltallig zijn met 9 personen.

De reorganisatie van de redactie, met het aantrekken van een aantal vakmensen, heeft nog niet zijn beslag gehad, doch het heeft de volle aandacht en er kunnen binnen korte tijd ook op dit gebied resultaten worden tegemoet gezien.

Alle ledenmutaties moeten in 4-voud worden ingezonden aan het secretariaat te Leiden. (Dus niet in 3-voud zoals in het vorige nummer van O. W. is vermeld.)

Ode aan Nederland

Het regent plas of het regent mot
Wat is het toch een weer weer;
Het weer vandaag is toch zo rot,
Dat is zo iedere keer weer.

Des winters is het kwakkelweer,
De schaats blijft in het vet;
De lente kent de zon niet meer
Het zaad ontkiemt maar net.

De zomer, naast een mooie week,
Geeft depressies van uit IJsland;
Vóór 't per kalender herfst bleek
Is er in de kachel brand.

Dat is het land waarin ik leef,
Het land waarvan ik houd;
Waarvoor ik graag mijn leven geef
Al is het kil en koud.

EUROPESE FEDERATIE

Wij ontvingen van de heer W. L. K. van Oosten, Jan Willem Frisolaan 8, te Zeist een uitvoerig schrijven omtrent de Europese federatie. Het is helaas te lang om volledig op te nemen, maar wij willen het volgende aanhalen:

Op zichzelf vind ik Uw blad, dat een band wil leggen tussen de oud-wapenbroeders, iets prachtigs! Een blad, dat de militair en oud-militair een hart onder de riem wil steken; een blad, dat een eigen mening heeft en kracht ademt! Hebben onze Vaders onder de Prins van Oranje ons land niet vrijgevochten van tirannie en hebben al die helden uit onze rijke geschiedenis niet gevochten voor de grootheid van ons eigen Vaderland en hebben zij voor ons niet een tehuis gebouwd, waar wij Nederlanders trots op zijn en dat wij verdedigen willen tot de laatste druppel bloed? Zijn de doelstellingen van het Veteranen Legioen eigenlijk niet de wil van ieder rechtgeaard Vaderlander?

Natuurlijk, geachte Redactie, en toch....., er gebeuren wonderlijke dingen in die „Lage Landen aan de Zee”. Waarom toch?

Laten wij eerst eens stil staan bij de verschillende uitlatingen van onze geliefde Vorstin Koningin Juliana:

(Volgen enige stukken uit redevoeringen, door H.M. gehouden in 1950 te Parijs en te Londen en in 1951 te Luxemburg). Daarna gaat het verder:

Koningin Juliana is een van de grote Europese figuren, die ten volle beseffen, dat de tijd van de nationale souvereiniteiten achter ons ligt. Dat die nog wel „de jure” (wettelijk erkend — Red.), maar niet meer „de facto” (feitelijk) bestaan. Door — juist in haar positie — daar telkens openlijk van te gewagen op een wijze, die de gewone mensen verstaan, vervult zij in de wereld een taak van het allerhoogste belang, waarvan mogelijk eerst veel later in de geschiedenis der volkeren de volle betekenis zal kunnen worden gewaardeerd.

Wat zegt U hiervan.....? Kent U de namen van hen, die zitting hebben in de Nederlandse

Raad van de Europese Beweging? Weet U dat deze leden een complete afspiegeling zijn van alle aspecten uit het politieke en maatschappelijke leven van ons land? Weet U dat in feite zich 90% van de Nederlandse bevolking bij de laatste verkiezingen heeft uitgesproken voor een federatie van de Europese staten? Begrijpt U tenslotte, dat — wanneer zoveel verstand, wetenschap en overtuiging zich heeft uitgesproken vóór een Europese eenwording — ik huiverig ben op mijn gevoel af te gaan, mijn gevoel, dat in deze „Vaderlandsliefde” heet. Wordt in het woord Federatie niet genoeg vaderlandsliefde verondersteld? De strijd van de Europese Beweging is er één voor een Federatie en een Federatie kan slechts tot stand komen, wanneer afstand wordt gedaan van iedere gedachte aan een organiserende hegemonie (overheersing — Red.), uitgeoefend door één van de samenstellende naties. Ook heeft een Federatie niet ten doel de onderlinge verschillen uit te wissen en alle naties samen te smelten in één blok, maar beoogt integendeel hun kwaliteiten te waarborgen. De voordelen, die de economische federatie van Europa mogelijk zou maken zijn onmetelijk en zij zouden in een tijdsbestek van enkele jaren in staat stellen tot aanzienlijke verhoging van het levenspeil der Europese bevolkingen. Weet U, dat U en het Kremlin de grootste tegenstanders zijn van een Europese federatie..... zegt U dit iets?

Vervolgens betoogt schrijver, naar aanleiding van ons nummer 17, in het bijzonder het artikel De Toekomst, dat we de enige juiste oplossing van de moeilijkheden afwijzen, daartegenover stellen een zeker afglijden naar het communisme; armoede en zweet, dat Amerika ons bevrijdde en ook werkelijk vrij liet en de Marshall hulp voor niets gaf, zomaar cadeau, dat de Europese eenwording geen Amerikaanse gedachte was maar kwam van Europese staatslieden (genoemd wordt Churchill). Dan volgt er: Engeland, dat zich met zijn Commonwealth nog machtig genoeg voelt, wenst zich hoog-

stens in een Atlantische federatie te verbinden, maar niet in een Europese, wat ieder redelijk mens begrijpelijk vindt. Wij willen het niet voor ons plezier, neen het is een zaak van „to be or not to be”. Voor mij zegt het zeer veel Nederlander te zijn, maar het zegt mij evenveel te leven in een gelukkig welvarend land. Ik wens die armoede en die ellende niet, die uitloopt op een Russische overheersing. U vindt het moreel van ons volk niet verkeerd, maar wel dat van onze politieke leiders. De zaak ligt anders, mijne Heren. Die politieke leiders gaan per vliegtuig naar hun bestemming, terwijl het volk hobbelt in zijn ouderwetse autobus. De politieke leiders zien van nabij de voortgang der techniek, de voortgang van de wetenschap; de gewone man, het volk, kan er niet meer bij. Er ontstaat een steeds grotere kloof tussen dat gedeelte van het volk, dat leiding geeft en dat gedeelte dat geleid wordt. Er zullen tenslotte Duitse generaals zijn, die iets hoger staan dan Nederlandse generaals, maar Heren..... natuurlijk, als die beter zijn! Als wij een generaal voortbrengen, die beter is dan welke Duitse ook maar, dan zal in een Federatie de onze bovenaan staan.

„Daarom willen we vechten voor onze eigen zaak”. Mijne heren, er is maar één zaak waar we voor vechten mogen en dat is voor het Recht. In een Federatie is geen vechten meer nodig, want dit is de regeringsvorm van het recht; geen grensgeschillen, geen minderheidsproblemen.

Wij hebben toch zeer veel uit deze brief overgenomen, want het onderwerp is oerbelangrijk. Het is jammer, dat ook beperking geboden is bij het antwoord. In de eerste plaats even iets over het betrekken van de persoon van H.M. de Koningin in een dergelijk debat op grond van door haar gehouden officiële toespraken in het buitenland. Laat ons eens en vooral onthouden dat zij dan spreekt als Staatshoofd en dat voor hetgeen zij daar spreekt onze Ministerraad en in het bijzonder de minister van Buitenlandse Zaken verantwoordelijk zijn. Het is de regering die spreekt bij monde van het Staatshoofd, hetzelfde als het geschiedt bij de Troonrede op de derde Dinsdag van September. Het kan zijn dat de Koningin het eens is met wat Zij uitspreekt, het is niet noodzakelijk en het is onjuist het als haar persoonlijke mening aan te nemen en geheel onjuist haar persoon in een politiek debat te betrekken. Zo is het in onze Constitutionele Monarchie.

Ten tweede kunnen wij vragen: Weet U door wie de Nederlandse Raad van de Europese Beweging is samengesteld? Toch zeker door hen die zich erbij hebben aangesloten. Dat deze personen uit alle groepen komen zegt nog niet dat er in al die groepen geen tegenstanders aanwezig zijn.

Ten derde is het ons inderdaad onbekend, dat 90% van ons volk zich bij de laatste verkiezing voor een Europese federatie heeft uitgesproken. Onze verkiezingen zijn niet zodanig ingedeeld dat hier gesproken kan

worden van het zich uitspreken voor een bepaalde politiek. Zelfs in 1948 toen het om de eenheid van het Koninkrijk ging is dit voor de massa van de kiezers niet het punt geweest dat de keuze bepaald heeft. Evenals nu was de hoofdzaak gelegen in de kerkelijke richting en de verwachtingen op sociaal gebied, punten als de soevereiniteitsoverdracht over Indonesië of over Nederland zelf spraken bij de verkiezingen niet tot de grote massa.

Indien wij verder op grond van verstand, wetenschap en overtuiging van anderen onze gevoelens smoren dan gaat het wel pijnlijk worden. De heer Van Oosten wil eerst wel zijn vaderland verdedigen tot de laatste druppel bloed, maar later durft hij niet meer afgaan op het gevoel dat Vaderlandsliefde heet. Dit geeft onherroepelijk brokken. Want men stoot hier het werkelijke af voor het onwerkelijke. Zogenaamd abstracte begrippen als geloof, gevoel, trouw, geven dingen aan, die bestaan en die een mens heeft of niet heeft; dingen, die niet zijn weg te redeneren. Als men het verstand, de Rede, laat zegevieren, dan krijgen we hetgeen De Genestet aangaf:

Wat heden de wijzen als wijsheid verkonden,
Er komt morgen een wijze, die 't wegrede-
neert.

En de heer Van Oosten kan hier ook niet werkelijk beredeneren, dat zijn zienswijze de juiste is; dit valt ook niet te verwonderen, want hij onderdrukt het eigen gevoel omdat verstand, wetenschap en overtuiging van anderen zich ertegen hebben uitgesproken. En om iets te verdedigen moet men zelf weten en zelf overtuiging hebben. En heeft men die, dan „voelt” men het zo en „geloof” erin. Dan is men op de werkelijke basis.

Vóór de federatie wordt genoemd, dat zij in enkele jaren kan leiden tot aanzienlijke verhoging van het levenspeil der Europese bevolkingen, dat zij de regeringsvorm is van het recht en dat het Kremlin ertegen is. De eerste twee argumenten worden gesteld, het derde is waardeloos. Het doet ons dan ook niets als wij hierbij medestanders zouden zijn van het Kremlin. In ieder geval zijn wij het dan op geheel andere gronden. Verder is Moskou er niet eens zo fel tegen, dat blijkt nergens; het is alleen maar, dat zij alles in het Westen afkeuren en opgooien als tegen hen gericht. Dikwijls zullen zij juist iets, waarvan zij verwachten dat het in het Westen tot grote herrie zal leiden heftig gaan aanvallen omdat dat voor het Westen een reden temeer schijnt om het wel te doen. Maar als schrijver ons verzoekt niet boos te worden omdat hij wel eens fel is, dan willen wij zeggen, dat wij dat ook niet zijn, maar toch dit argument betreuren. Voor hemzelf dan. Want het is zwak en beneden peil. Het is een speculeren op lachers en het is hetzelfde als de aanval op de heer Welter toen deze met de communisten tegen concentratiekampen had gestemd. Het is een modegril

om maar ieder te beschuldigen van te staan aan de Russische kant. Wat de andere dingen betreft kan een federatie goed zijn. Maar er wordt hiervan uitgegaan dat hij zuiver volgens het ideaal wordt uitgevoerd. Wij hebben internationaal al zoveel meegemaakt, wij hebben de schone beginselen van de Volkenbond gehuldigd, wij hebben de Verenigde Naties en wat stellen ze voor? Die rechtsbeginselen, die allen aanvaard hebben, hoe worden ze opgevolgd? Is het nu niet wat kinderlijk om maar te rekenen, dat de leden van de nieuwe federatie, als ze de juiste beginselen ervan maar erkennen, hier direct het ideaal van internationale samenwerking op zuivere rechtsgrond van zullen weten te maken? De barenswaai ervan doen het ergste vrezen. Want het is eigenlijk zo, dat deze federatie nagestreefd wordt omdat men nog nergens in staat is geweest om tot praktische samenwerking te komen, zelfs al erkende men de noodzaak ervan. Onze Benelux is hiervan wel een goed voorbeeld; steeds weer blijken de eigen belangetjes de samenwerking in de weg te staan en komt er onenigheid. Mogen we nu maar zeggen, dat het anders zal gaan en als kleine mogendheid ons binden aan grotere, die macht bezitten en onze soevereiniteit overdragen.

Het heeft er voor ons teveel van of men voor een buurjongen en een buurmeisje, die eeuwig en altijd keet met elkaar hebben, maar zegt: laat ze met elkaar trouwen, want in een ideaal huwelijk zijn man en vrouw één en eensgezind. Wij houden het er voor, dat het beter is dat ze eerst eensgezind zijn en evenzo voor de naties dat ze eerst tonen verdragen eerlijk naar de geest te kunnen nakomen en samen te kunnen werken. Wat wij nu al zien aan geharrewar over de Europese Raad, over de Europese Defensie Gemeenschap en het Schuman Plan, geeft nog helemaal niet de indruk dat we met deze samenwerking tot meer eenheid komen; het lijkt meer op herrie en die kunnen we helemaal niet gebruiken.

Wij willen inderdaad internationale samenwerking, zijn ook beslist voorstanders van de Atlantische gemeenschap, maar zijn ook van mening dat daarin meer goeds te bereiken is voor de bescherming van onze vrijheid dan kan bereikt worden met een politieke proefneming, waar de tijd kennelijk nog niet rijp voor is. Een mislukking daarvan, waar ernstig voor moet worden gevreesd, zal de samenwerking, die aardig op gang kwam, een heel eind terugzetten.

Geluk

WENSEN

GEBOREN

Heden verblijdde ons de Heere met de geboorte van een zoon

Pieter

J. P. Stutvoet

C. M. Stutvoet-Houweling

Rotterdam-Z. 2 October 1952
Pretoriaaan 6

De Heer en Mevr. Meijerink-Reawaru geven met grote vreugde kennis van de geboorte van hun dochttertje

Inge

dat bij het H. Doopsel de namen ontving:

Gerritdina, Johanna,
Henrica Bernarda.

Delden (Ov.), 13 September 1952.
Goorsestraat 7

VERLOOFD

Loes van Riet

en

Ben Snickers

Zuilen, 28 September 1952
Van Hoornekade 61 bis

Thea Reinierse

en

Cas Hoppezak

Heemstede, 5 October 1952
Cruquiusweg 170

GETROUWD

Piet Degenkamp

en

Lucy Kuipers

Rotterdam-Z. 7 October 1952
Rosestraat 328

T. Nolten

(ex-S.M.-Rijnstr.)

Kaderschool Tjimahi

en

C. Hehemann

Breda, 23 October 1952
Polderstraat 14

Cas Bachofner

(ex-7 Reg. „Stoottroepen“-O.V.W.)

en

Ans Harting

Maastricht, 4 October 1952
Sterreplein 16

Hoe denken Legionnaires erover!

OPEN BRIEF

Met grote ontsteltenis heb ik kennis genomen uit de verslagen, gepubliceerd in „Oud-Wapenbroeders” over de vergadering die gehouden is te Utrecht, dat er verdeeldheid heerst in en tussen de verschillende afdelingsbesturen en het hoofdbestuur van ons „Veteranen Legioen Nederland”.

Ik doe hierbij een dringend en zeer noodzakelijk beroep op alle Legionnaires of we nu gewoon lid of bestuurslid zijn, of we Dr. of Mr. zijn of maar een gewone werkmans dat maakt of mag bij ons geen verschil maken, om toch vooral de eenheid in onze gelederen te bewaren ook al moeten wij daarbij een offer brengen (en gezien in het licht van ons Legioen moeten wij offers kunnen brengen alleen om ons Legioen groot te kunnen maken). We moeten ons eigen inzicht en gevoel aanpassen in het grote raam van het Legioen, zodat er plaats is voor Legionnaires van alle gezindten en richtingen. Aan personen die persoonlijk voordeel denken te behalen hebben we geen behoefte.

Ik heb het gevoel, dat er te weinig nationaal gedacht wordt en dit is toch zo broodnodig, willen wij ons Legioen groot kunnen maken, zodat wij straks, wanneer en waar ook de gelegenheid zich voordoet, tezamen krachtig en met succes naar buiten kunnen optreden. (Denk aan het Amerikaanse Legioen voor Oud-Strijders). Dit laatste immers is toch ons grote doel om onze dommelende landgenoten wakker te schudden om ook bij hen het gevoel van ons Nationale Zelfbewustheid op te wekken zoals onze voorouders die bezaten en waarvan vele voorbeelden te vinden zijn in onze vaderlandse geschiedenis. Dan zullen wij ook in het buitenland meer en meer respect voor dat kleine Holland vinden zodat wij weer de plaats in gaan nemen die wij altijd bezeten hebben in de rij der volkeren. Dit kan verwezenlijkt worden als alle Legionnaires meewerken en eensgezind en hand in hand gaan in de opmars naar dat doel. Dan zullen wij met Gods hulp zeer zeker slagen.

Scheveningen 22-9-'52.

Jac. de Jong.

NOODZAKELIJKE RECHTSTOEPASSING

Bij het doorlezen van de krant trof mij naast het bericht, dat „ergens” in Indonesië weer eens een „Nederlander” was vermoord, de mededeling, dat de Minister van Justitie bij Koninklijk Besluit de aan W. P. F. Lages opgelegde doodstraf bij wijze van gratie had

veranderd in levenslange gevangenisstraf.

Bij de beslissing om van de tenuitvoerlegging van de doodstraf af te zien, kon niet buiten beschouwing worden gelaten, dat nu reeds 7½ jaar verlopen zijn sinds we van de Duitse bezetting zijn bevrijd.

7½ jaar bevrijd en dan nog dergelijke Koninklijke Besluiten. Behalve het feit, dat oude wonden worden opengereten, geeft dit alles een walgelijke smaak in de mond.

Inderdaad is het te betreuren, dat de regering voor de noodzakelijkheid is geplaatst geworden met die 7½ jaar rekening te moeten houden. Ik zal de laatste zijn de regering te verwijten iets anders te hebben gekund.

Maar wat ik me wel afvraag is door wiens toedoen (schuld) ze voor deze noodzakelijkheid is geplaatst. Wie heeft de zaak zo lang aangehouden (uitgesteld). Was dit nodig? Of heeft dit alles een oorzaak? Hoe is het mogelijk dat thans na 7½ jaar pas een uitspraak wordt gedaan? (Tenminste de uiteindelijke uitspraak).

Dit zijn allemaal vragen, die ik me al vaker sinds 1945 heb afgevraagd. In een staat, waar men steeds schrijft en zegt, dat een behoorlijke rechtspleging wordt toegepast, mag men verwachten hierop een uiteenzetting te horen, waarom dit telkens „noodzakelijk” was. Gezien de ervaring sinds 1945 zal dit wel uitblijven. En zolang „twijfel” ik aan een behoorlijke rechtspleging.

Sassenheim, 24-9-'52

Harm (ex K.P.-er)

Naschrift van de Redactie

Over deze gratieverlening aan Lages kregen we meer brieven. Het is geen wonder, want als er iets is dat het rechtsgevoel weinig bevredigt, is het wel dit geval. We moeten evenwel goed voor ogen houden, dat de motivering van de minister steekhoudend is. Zien we nu dan ook dat hier één van de allerergste schurken uit de bezettingstijd aan het vuurpeleton ontkomt, dan is dat de fout, die vroeger gemaakt is. Men had deze man al lang geleden moeten fusilleren. In plaats daarvan heeft men zijn zaak slepende gehouden om hem nog te kunnen gebruiken als getuige in allerlei andere zaken. Dit is een spel dat met menselijkheid en met recht niets heeft uit te staan, het lijkt meer op een spel van kat en muis. In ieder geval komt er een tijd, waarop het onmenselijk wordt een doodstraf nog uit te voeren, hoezeer die ook is verdiend. Na zeven jaar is die tijd eigenlijk wel ruim overschreden.

Evenals voor andere landen geldt het voor Nederland dat men lang niet onverdeeld trots kan zijn op de Bijzondere Rechtspleging van na de oorlog. In ieder geval bedenke een ieder dat gratie altijd onherroepelijk is; het nu nog vragen om deze man alsnog neer te schieten heeft geen zin. Als men erop inging zou dit nog het allergrootste onrecht zijn.

ONDERSCHIEDING.

Mij is het opgevallen dat knapen, die nooit in Indië dienst gedaan hebben, met een demobilisatiespeldje in hun revers lopen. M.i. betreft dit speldje een onderscheidingsteken, uitgereikt na terugkomst uit Indië aan militairen, die in Indië dienst gedaan hebben, om op hun burgerpak te dragen (door de Min. v. Oorlog).

Is het niet zo, dat veel Nederlanders in het buitenland te herkennen zijn aan één of meer speldjes die ze op hun revers dragen? Dus koopt „iedereen” een demobilisatiespeldje, dat staat interessant. Ondergetekende draagt het maar niet meer, hij is wel in Indië geweest, maar het interessante is er voor hem af.

Met vriendelijke groeten,

A. Noordegraaf

Bellamystraat 62

Rotterdam-W.

„SUFFERDJE”.

Wat gaat die sufferd in Korea doen? Voor die Amerikanen vechten, die daar even een oorlogje hebben geschapen om hun wapenproductie aan de gang te houden en een geregeld leger te blijven houden? Is het aan ons om mee te doen aan een herhaling van Spanje en Finland?

Weer zeker zo'n avontuur zoeken of op de centen uit en ineens voor een tijdje binnen te zijn! Een jaar lang de spits afbijten voor een ander! En waarom? Waarom?

Die sufferd gaat niet omdat hij graag andere mensen doodschiet, maar omdat hij juist dat klein beetje meer doorzettingsvermogen en moed kan opbrengen dan de tegenwoordige Nederlander; omdat hij zoveel verantwoordelijkheid kan tonen door te beseffen, dat daar in die modder en vuurpoel de schermutselingen zijn begonnen om het „to be or not to be” van de mensheid. Nee, dat is niet theatraal, hij zal het je niet kunnen vertellen, maar hij zal het zo voelen.

En die hatelijke opmerkingen over bewapening? Och! Er is gelukkig een streven door ontstaan dat iets in de mens wakker roept, n.l. verantwoordelijkheid.

Om nu eens niet hele avonden in de stad te hangen achter bar, tapkast of in bioscoopfauteuilles. Om nu eens niet zo gedachteloos te leven als men van plan was na de oorlog; zo'n gevoel van „ik zit hier goed, heb mijn natje en droogje, wie doet me wat en wat kan me de rest schelen”. Terwijl een macht zijn grijpparmen en tentakels uitsteekt over miljoenen, over honderden miljoenen om hun het enigste te ontnemen dat de mens in feite lief is: zijn vrijheid! zitten ze en wij ook, ja mijne lezers, wij ook, eigenlijk zo'n beetje gezapig af te wachten wat er gaat gebeuren; lachen een beetje om de idioten van de Nationale Reserve en de Korea-strijders; kijken minachtend neer op de dienstplichtige

soldaten, want wij denken: Wij waren pas soldaten. Wij, en rammen op onze borsten, hebben in een leger gezeten.

Dezelfde door ons in gedachten genoemde bleekneusjes en kleuters zullen bij het uitbreken van een oorlog in een loopgraaf of schietgat zitten, terwijl wij zitten te rillen misschien voor de bommen?

Er is binnenkort grote vraag weer naar Nationale Reservisten en Burgerwacht. Laat het Legioen zorgen dat ze infiltreren hierin en zodanige posten bezet in deze organen, dat men met ontzag zal zeggen „Ze fiksen het weer”. Niet teren op onze al of niet grote daden in het verleden, maar tonen dat het nu niet alleen nog in ons zit, maar dat we het ook doen.

Kruimel 551426 G.B.I.

SOBATS.

Om in de geest van O.W. te blijven volgen hier de tempatiekerans van een legionnaire. No. 21 heeft mij tot nadenken gestemd en wel het verslag van de tweede landelijke vergadering. Daarin staat n.l. het verwijt, dat $\frac{1}{4}$ van de leden niet weet waarom het gaat. „Krantjeslezende leden, lekker weggedoken in een luie stoel” enz. Ik herinner mij dat in een van de eerste nummers van O.W. werd geschreven dat vele leden vroegen „zeg ons, wat moeten wij doen?” Daar er echter nog bergen werk te verzetten waren eer alles goed draaiende was, kon er nog niet zoveel gedaan worden. Wel werd de leden gevraagd door houding, gedrag etc. de geest in ons land te verbeteren.

Slechts een enkele maal werden daden gevraagd en ik denk hierbij aan „Actie Sobat”, „Actie 12” en „Over de sloot”. Steeds was na zo'n oproep het compliment te lezen dat er gehoor was gegeven aan de oproep en nog wel boven verwachting. Zou dat komen omdat $\frac{1}{4}$ der leden lekker in die luie stoel zitten weggedoken? Nee, wij wachten alleen op het sein van onze leiders. En intussen..... wel, krijgt het Legioen niet steeds meer bekendheid?

De heer A. F. Pasanea zegt in zijn artikel „dat het Legioen niet lauw is, maar er in onze gelederen een bruisend leven is, getuigt..... enz.” Is dat voldoende om aan te tonen dat het verwijt (zo vat ik het op) niet helemaal op z'n plaats is?

Tenslotte nog dit: Ton Schilling heeft bedankt en met hem zijn er ook nog anderen gegaan. Hebben zij bedankt als lid van het H.B. of ook als lid van het Legioen?

Als iemand bezielde is met een ideaal, dat in drie woorden kan worden uitgedrukt, n.l. Koningin, Volk en Land en daarvoor alle beschikbare krachten samen tracht te bundelen, mogen wij toch aannemen, dat zo iemand niet voor een paar interne moeilijkheden uit de weg gaat.

Gelijk Mastufa zeg ik, zo wordt het maar bepiekerd door legionnaire

J. A. Bruinsma

HARTIG WOORDJE.

Ik heb het verslag van de vergadering gelezen, gelezen en herlezen.

Hoe zit dat nu eigenlijk? Zijn er nu geen mensen die een paar uurtjes vrij hebben om iets voor hun oude makkers te doen?

Ik las er nu over afdeline Ede, Arnhem, Rotterdam, maar waar was Amsterdam? Weet je, ik ben een beetje te veel Amsterdammer om dat te kunnen nemen. In Rotterdam hebben ze al jaren een tunnel. Hier zijn ze aan het zoveelste plan bezig, maar..... er wordt nu ook aan een tunnel gewerkt. Wat dat betreft, komt het dus voor elkaar.

Lees ik daar dat Rotterdam al een afdeling heeft en over Amsterdam wordt in het geheel niet gesproken. Hoe zit dat? Zijn het dan weer een paar die het werk moeten doen om over drie maanden, al naar gelang hun zenuwgestel, in een rusthuis terecht te komen om daar hun nachtrust in te halen?

Bestaan er in Amsterdam geen leden die in staat zijn dat even te „fiksen”? Daar geloof ik geen barst van. Als er wel een bestuur is, of een contactadres, waarom dan geen oproep geplaatst voor medewerkers. Ze zijn er, als je maar zoekt. Immers..... we kunnen hier nog heel lang over praten en daarmee geen centimeter opschieten om ons doel te bereiken.

Laten we starten!

Mijn adres is Jacob van Lennepstraat 661, Amsterdam-West. Ik heb wel een paar uur vrij om werk te verrichten.

Als er een bestuur of contact-adres is in Amsterdam, kom eens langs of stuur een kaartje en ik kom langs. Maar laat weten, dat we leven. Mokummers, mijn verwachtingen over jullie zijn hoog. Bezorg me geen desillusie, die heb ik al genoeg gehad. Voel je?

Ger de Vries.

ZO MAAR — EEN SOERAT

Waarde Redactie!

Op mijn laatste reis naar Indonesië had ik een stapel „Oud-Wapenbroeders” medegenomen. Geregeld hebben we daar onder het genot van een pijpje-spijker-koud een uitwisseling van berichten. Toevallig was er in het gezelschap ook de oud-opmaker van „Wapenbroeders” in de dagen van weleer. Die was natuurlijk dodelijk enthousiast. Trouwens het enthousiasme voor het Legioen daarginds is enorm. Dat zo iets in Nederland mogelijk is kan men niet begrijpen. Verder trof me het artikel „Aasgieren en Zelfrespect” in nr. 19. Het aas „Indonesië” slingert de wereld voor de neus. En het afgetakelde Duitsland ziet hier een kans. Geen toekomst meer in eigen land en hakend naar eerezucht gaat de Duitser naar andere mogelijkheden omzien. Mijnheer(?) Schacht is nu handelaar in deze Duitsers geworden. Overal waar hij gaat, volgt een stroom Duitsers hem. In Indonesië stikt het er van. Omdat

ik zelf kan constateren, wat er met een passagiersschip meegaat is het beangstigend om al dat Duits om je heen te horen. Iedereen is „Doktor”, in wezen de gewone burgerduitsertjes. Het is zelf zo erg, dat in overweging werd genomen, menu's in het Duits te drukken. Maar de anti-Duitse stemming, gelukkig nog in ons land tegenwoordig, werd van „Maatschappij-wege” verboden. De Maatschappijen hebben te veel aan de Duitsers te danken!!!! (1940-1945) om nu poeslief te zijn tegen hen, al reizen ze met hun boten. Maar in Indonesië komt men er ook van terug. Want na Engelsen en na Amerikanen en nu de Duitsers hebben ze nog geen volk gevonden, dat als de „domme Hollander”, die voor een krats werkt en zich behelpt in een gerage. De andere buitenlander eist veel geld en de mooiste woning. Over de behandeling jegens de lagere Indonesiër niet te spreken. Allerwege hoort men dan ook dat binnenkort meer en meer Nederlanders zullen worden geprefereerd. Trouwens destijds Nehru en nu Quirino hebben dat tientallen malen verkondigd. Banden door eeuwen gegroeid, zei Quirino (die het ook over Philippijnen-Amerika had) en als voorbeeld stelde) kunnen nooit en te nimmer worden uitgewist, alleen dan gepaard gaande met chaos en losgeslagen te zijn van alles. Een prooi voor de aasgieren.

Nu straks de Ned. Mil. Missie wordt opgeheven zal het worden vastgesteld of ze het mét of zónder kunnen. Het zal wel op verlenging uitlopen natuurlijk en dan faalt er iets in de richting van de Ind. regering. Deze toch stuurt militairen naar India-Amerika enz. om daar opgeleid te worden. De kosten daarvoor zijn om en nabij het fantastische, maar de baat moet nog blijken en laat niet te twifelen over. Nu kan ik de Ned. Mil. Missie nu niet bepaald toejuichen en niemand in Indonesië. Het drukt zich wel uit in de afgeleide benaming van de afkorting N.M.M. (Nooit meer moe).

We kankeren wel dat we in een „rottijsd” leven en dat we eerder of later hadden geboren moeten worden, maar ongetwijfeld is dit 'n interessante tijd en heus de moeite waard om te leven in 't kleine zowel als in 't grote. Laat ons het „kleine” niet vergeten.

Chris ten Zijthoff.

Legionnaire

26 jaar; H.B.S. 4 jr en
Manufacturiers-diploma
H.T.S. Enschede

ZOEKT WERKKRING
liefst voor uitzending n.
buitenland. In bez. rijbe-
wijs. alg. ontw. repr.

Brieven onder no 4

UIT DE AFDELINGEN

Wij ontvingen de volgende afdelings-blaadjes: „Ouwe jongens” van de onderafd. Vlaardingen; „Appèl” van de afd. Dordrecht; „Voorrang” van de afd. Haarlem. Verder naamloze uit Zwolle en Den Haag.

DORDRECHT

Afdeling Dordrecht en omstreken organiseerde op 30 Sept. j.l. een grote Nieuw-Guinea-avond met medewerking van de Mena Moeria Minstrels en de band van Jubal.

Als spreker trad op Ir. J. H. Schijfsma.

AMSTERDAM

Het Van Heutz monument.

Het Bestuur van de afd. Amsterdam richtte zich wederom tot de Burgemeester en Wethouders van de gemeente Amsterdam. Uit hun brief citeerden wij het volgende:

„Inmiddels schrijven wij September. (In Juli ging de eerste brief weg. Red.). Enig antwoord van Uw College op de door ons gezonden brief mochten wij niet ontvangen. Evenmin werd deze kwestie, voor zover ons bekend, ter sprake gebracht in één der sedertdien gehouden raadsvergaderingen.

Slechts hebben wij geconstateerd, dat de naam „Van Heutz” weer volledig op het monument is aangebracht en voorts, dat de bronzen krans, alsmede de daarbij behorende Gedenkplaat, thans geheel van het monument verdwenen zijn. Of dit van gemeente-wege is geschied, is ons onbekend.”

ZWOLLE

Afdeling Zwolle organiseerde op 27 September j.l. een feestavond. De heer Doppen, lid van de Commissie van Voorbereiding, sprak enkele woorden over het doel van het Veteranen Legioen Nederland en vergeleek het met het Legioen in Amerika. Cabaretgroep „de Optimisten” en een goede band zorgden voor een geslaagde avond.

GENEMUIDEN

In nr. 21 van O.W. plaatsten wij met een foto iets over het Wegkruis der Gevallen, ook die uit Indië, bij Sluis XI van de Zuid-Willemsvaart te Asten. Vele reacties kwamen hierop binnen. O.a.

„In de plaats Genemuiden (Ov.), behorende tot de afd. Kampen, is door enkele legionnaires een actie op touw gezet, om te komen tot de oprichting van een Gedenkteken voor onze gevallen kameraden in de Oost. Met intekenlijsten zijn onze sobats op stap gegaan en hebben in enkele weken tijds het mooie bedrag van f 1400.— opgehaald.

Genemuiden heeft slechts 4000 inwoners, dus U begrijpt wat dat zeggen wil. Hulde aan deze mannen, die gezond en wel in het vaderland zijn teruggekeerd, hun gevallen makers niet willen en wensen te vergeten. Dit kan ook door de legionnaires in andere plaat-

sen bereikt worden, niet door gepraat, maar wel met de daad!

Een voorbeeld ter navolging, opdat wij niet vergeten onze ruim 4000 gesneuvelde makers, die daar ginds in het verre Oosten begraven zijn en waarvoor in Nederland geen plaats is.....”

Kerels in Kampen en omgeving steek de koppen bij elkaar, maak dit initiatief af en laat er een pracht monument komen bij jullie. B.v. bij de ingang van de brug over de IJssel.

WIE VOLGT?

De leden van de afdeling Q2 onderstrepen volledig het gezegde op de vergadering te Utrecht van de heer Romswischel, n.l. dat de twee pijlers van ons Legioen moeten zijn:

1. een gezond en op democratische wijze gekozen definitief afdelingsbestuur.

2. het opvoeren van ons aantal leden.

Op 16 September j.l. werd door de leden van bovengenoemde afdeling het 1e punt vervuld en voor wat het 2e betreft werd een voorstel ingediend, dat alle leden voor eind September 1952 elk 1 nieuw lid moesten aanbrengen. Dit voorstel werd unaniem aanvaard en momenteel worden reeds resultaten zichtbaar.

Welke afdeling volgt en wie bezorgt Jan Swaan het meeste werk? De Schelpenkade 31 staat zoals altijd paraat om de stroom van nieuwe leden op te vangen. Laten we hem een paar gezellige drukke weken bezorgen.

Harm Bartelds, secr. Q2

Sassenheim, 19 Sept. '52.

AGENDA

De eerste agenda van Legioens-bijeenkomsten:

Onderafdeling Vlaardingen:

20 October Soos-avond.

27 October Sambal-avond.

... en dat is het binnenkomen in de kerk toen ik ging trouwen ...

The American Legion Magazin

militaire DICTATUUR

Generaal Naguib in Egypte heeft een militaire dictatuur gevestigd. Nu zijn dictaturen in West-Europa en Amerika niet erg gezien, een militaire dictatuur heeft algemeen de naam van nog een graadje erger te zijn en toch is er maar heel weinig kwaads over gezegd. Dat heeft zijn reden.

Generaal Naguib dankt dit aan Koning Farouk, die hij gewipt heeft. Deze heeft dan ook heel wat van zich doen spreken en dan ook niets goeds. De toestand was wel zo dat vrijwel iedereen erkent, dat er iets gedaan moest worden. De Koning had zich zo misdragen, dat naar algemeen gevoelen de revolutie gewettigd werd geacht, even gewettigd als bij ons in de tachtigjarige oorlog de afzwering van Filips II. En onder zulke omstandigheden krijgt men een toestand voor een staat van oorlog en aanvaardt wel grotere militaire macht. De feiten winnen van de theorie.

En Naguib heeft gezegd dat zijn dictatuur maar tijdelijk zal zijn en treedt ook op alsof dat zijn plan is. Maar twijfel is mogelijk en die is vooral gerechtvaardigd als men bedenkt, dat er ook grote drijfkracht uitgaat van jongere officieren. En nu heeft het leger de macht en het heeft gezegd dat het het wel even zal fiksen en de zaak zal zuiveren. Wanneer moet die macht dan weer worden overgedaan? De een zal zeggen: Als er een begin is gemaakt en de zaak op gang is, de ander: als de zuivering voltooid is en Egypte er bovenop is geholpen. Zoals die ander het zegt is het de manier om de dictatuur blijvend te maken, want zo iets is maar niet direct in orde en men heeft altijd nog wel het nodige te wensen.

Verder zien we dat Egypte school heeft gemaakt en dat ook al in andere Arabische landen door de legers naar macht wordt gegrepen. En dat als systeem is toch wel een zeer bedenkelijk iets. Want het leger moet zijn een gezagsinstrument in handen van de staat, het moet klaarstaan om die staat naar binnen en naar buiten te verdedigen, het moet niet zo worden dat het bezit van de wapens de grondslag voor de macht is, dus dat het gehele bestuur op die wapens gaat berusten. Dat is het einde van iedere vrijheid en leidt onherroepelijk tot willekeur.

We kunnen ons er nu gemakkelijk van afmaken met te zeggen dat de toestanden in die Arabische landen nu eenmaal heel anders zijn dan bij ons en dat het leger daar geheel anders wordt beschouwd. En dat men over de staatsmacht heel anders denkt.

Dat is dan zeer zeker waar. Maar laat ons er direct bij bedenken, dat het altijd oppassen geblazen is. De opvattingen die wij hebben, berusten op de eeuwenoude tradities van

onze Christelijke beschaving; de handhaving van die tradities vormt het enige middel om dergelijke dingen te voorkomen. Want wij hebben ook in dit werelddeel gezien dat men grote aanhang kon krijgen voor dictatuur en wij zien het nog. En of het nu was bij Hitler of Mussolini, of het nu is bij Stalin of Franco, we zien de dictatuur berusten op dwang en op de macht van de wapens. In wezen maakt het ook niet zoveel uit of de dictator begonnen is als generaal of als burger, het woordje militaire er al dan niet bij, de dictatuur gaat werken op dwang met gebruik van gewapende machten om zich te handhaven. Hitler, Mussolini en Stalin noemen we dan geen militaire dictatoren, maar is bijvoorbeeld Franco, die we dat wel noemen niet veel minder erg. Dit zonder hem goed te praten, maar het stelsel is mis.

En als we dan eens kijken naar het land van de democratie, zoals men zegt, de Verenigde Staten van Amerika, dan zien we daar, dat iemand een zeer behoorlijke kans maakt om de hoogste macht in handen te krijgen met als oorzaak voornamelijk dat hij een populair generaal was, terwijl er ook waren die MacArthur wilden hebben om dezelfde redenen. We zien hier dat men trekt naar de militair omdat men, bewust of onbewust, het gevoel heeft dat in deze tijd het behoud van het land en het hele bestaan van de kracht van de strijdkrachten afhankelijk is. Dit is altijd een uitgangspunt om zich ermee te verenigen, dat macht in militaire handen wordt gelegd. En het volk voelt wel dat het onzin is om maar altijd als beginsel te zeggen dat het bij een militair in verkeerde handen is. Dat hoeft zeer zeker niet, mits het leger niet gebruikt gaat worden om een binnenlandse politiek met geweld door te voeren. Wij hoeven hiervoor in Amerika niet bang te zijn, men doet het in de Arabische landen en in enige Zuid-Amerikaanse republieken, men heeft het daar eigenlijk altijd gedaan en vindt het normaal. Maar het is een middel van de dictatuur.

Wij willen democraten zijn, maar wij moeten altijd bedenken dat er zeer velen zijn die heel anders denken, vooral in andere werelddelen maar ook hier zeer dicht bij huis en binnenshuis. Zij vormen altijd een gevaar en zullen nooit schromen de wapens te gebruiken als zij ze in handen krijgen. Onder leiding van een generaal of niet maakt geen cent verschil. Hiertegen helpt alleen het versterken en propageren van onze oude tradities en de grondslagen onzer beschaving. Laat ons daaraan werken.

MARTOEWA

sansculotten en pronkjuwelen

(EEN ANDER GELUID)

Iemand van U is op het Centraal Station in Amsterdam een paar Noorse sobats tegen het lijf gelopen en van deze ontmoeting is hem bijgebleven, dat deze jongelui zo'n sober uniform droegen. Dit liet hem niet los, hij dacht eens diep na en pleegde een artikel. Een artikel, waarin hij voorstelt de baret en schouderonderscheidingstekenen van onze Nederlandse militairen maar af te schaffen en voor het geld dat aldus wordt uitgespaard, de beroepsperen een kledingtoelage te verstrekken.

Het idee is niet gek, maar het verwaarloost een paar kleinigheden, waarop ik toch even moet wijzen.

De mens is ijdel. Het valt niet te ontkennen. En de vrouw heeft positief niet het monopolie van die ijdelheid. Ik maak me sterk dat de man als het er op aankomt nog een tikeltje ijdel is. Voorts bestaat er nog zo iets als Korpsgeest en Korpseer in een leger, waarover sommige lieden zich nogal druk maken en m.i. niet ten onrechte. En dan hebben we daar tenslotte nog **HET MOREEL**. Dit moreel nu schijnt in een goed leger onmisbaar te zijn.

Van de bovengenoemde drie factoren is het moreel ongetwijfeld de belangrijkste. Zeer knappe psychologen hebben zich ijverig bezig gehouden met de vraag hoe men het moreel van de soldaat in oorlogs- en vreedstijd zo hoog mogelijk zou kunnen houden. Onder meer achtte men speculaties op ijdelheid en korpseer daartoe geëigende middelen. Reeds in lang vervlogen tijden beseften men (zonder psychologie) hoe belangrijk het was een soldaat een fraai habijtje te verstrekken. Blauwe tunieken, felrode broeken, kepi's met enorme pluimen, laklaarzen en soortgelijke kledingstukken waren normale verschijnselen. Aldus uitgedost trok men ook ten strijde. Wereldoorlog I maakte aan al dat fraais een eind. De soldaat moest zich in het terrein onzichtbaar kunnen maken en dat gaat met een knalrooie broek en een felblauw jasje enigszins moeilijk. Dus werd de soldaat grauw als het veld, dus „veldgrauw”. Maar..... hoewel de tactiek te velde de prachtige uniformen nog slechts voor legermusea en erecompagnieën geschikt deed zijn, de ijdelheid bleef. En evenmin verdween de traditie van de korpsen.

Een tijdlang meende men echter, dat men wel met het grijs-zonder-meer kon volstaan. In de jaren tussen wereldoorlog I en II, de „geen man en geen cent” jaren dus, brak men zich het hoofd niet over factoren die het moreel van de soldaat zouden kunnen verhogen. Men had het te druk met bezuinigen op leger en vloot.

In en na wereldoorlog II echter, toen men het belang van het MOREEL was gaan inzien, ging men veel aandacht aan het uiter-

lijk van de soldaat besteden. **EN TERECHT!** Want juist die „sansculottentijd” van de oorlogsvrijwilligers heeft bewezen hoe belangrijk het is de soldaat goed en aantrekkelijk te kleden.

In het begin, direct na de bevrijding, was het moreel van deze O.V.W.-ers dermate hoog, dat elke moreel-verhogende factor rustig verwaarloosd kon worden. Ik maak me sterk dat Nederland voordien nooit dermate enthousiaste troepen heeft gehad en ze wellicht nooit meer hebben zal. Eenmaal in Indonesië, dreigde er van dit enthousiasme door zeldzaam bedonderde omstandigheden wel eens een stukje afgeknabbeld te worden. En nu beweer ik niet dat brigade- en bataljons-emblemen het moreel van deze troepen gered hebben. Wel is het een zeer merkwaardig verschijnsel dat practisch iedere vent de grootste moeite deed z'n armzalig uniform enigermate op te doffen. Mouwen vol met divisie-, brigade- en bataljonsbadges vielen te bewonderen. Waarbij dan nog de beroemde O.V.W.-badges kwamen.

Zo ooit, dan is in die periode bewezen van hoeveel belang een juiste speculatie op korps eer en ijdelheid is. Dacht U dat een vent van de T-brigade met verlof naar Bandoeng zou gaan zonder Tijger op z'n mouw? Hij leende dit attribut desnoods van z'n slapie. Het Amerikaanse werkpak, dat zijn uitgaansuniform was, mocht — al of niet bij de Chinees gemoderniseerd — nóg zo rottig aan z'n lijf zitten, die Tijger zat op z'n mouw. En die O.V.W.-pat. En z'n bataljons-badge. Indertijd, voor het merendeel uit **EIGEN ZAK BETAALD!** Zó belangrijk kunnen voor de soldaat zulke — ogenschijnlijk onbenullige uiterlijkheden zijn.

U moet eens opletten hoe de Amerikaanse soldaat eruit ziet! Ja, ik weet het: die lui hebben er blijkbaar de centen voor. O.K. maar Amerikanen zijn uitgekookte zakenlui als U het nog niet wist, die bliksems goed weten waarvóór ze hun centen uitgeven. Als ze een paar miljoen dollar zouden kunnen besparen door de soldaat een eenvoudig klofje te doen dragen zonder enige opschik, dan zouden ze dat m.i. stellig doen. Maar ze passen wel op. Ze weten hoe enorm belangrijk dat dure pak, behangen met dure spullen, voor de soldaat is. Voor het moreel van de soldaat en dus voor de gevechtswaarde van hun leger. Zij weten, dat de beste Bazooka, de snelste Sabre en de modernste Recoilless waardeloos zijn wanneer ze bediend worden door soldaten met een laag moreel en dus met geringe gevechtswaarde.

Het in verhouding tot het geheel geringe bedrag dat ons leger jaarlijks nodig heeft voor de aankoop van Baret- en schouderemblemen brengt rente op!

D. ter Veen

't Legioen in Actie

Rode Kruis-patiënten brachten een dezer dagen per boot een bezoek aan de stad Sneek in het Friese heitlan. De „ouwe jongens” in deze zeil-stad begrepen de juiste geest, kwamen in actie en organiseerden. Mevr. Stuur-op, echtgenote van de voorzitter, had de teugels in handen. De patiënten aan boord werden verrast met fruit-pakketjes en een welkomstwoord. Deze geste van het Veteranen Legioen werd door allen, patiënten en verzor-

gers, zeer gewaardeerd, in het bijzonder door Generaal Boersma, Hoofd-bestuurslid van het Ned. Rode Kruis, die tijdens een onderhoud met het plaatselijk afdelingsbestuur de geest prees, welke in het Legioen heerst. Legionnaires in Sneek, dat was een heel goede beurt!

Zie penn. Martens trots met zijn Legioens-embleem lopen.

OVER DE SLOOT

Wie helpt Leigonnair aan Spaanse studieboeken voor beginners zowel voor gevorderden? Ook ander materiaal op dit gebied is welkom. En maar Spaans leren! Opzenden naar de Redactie te Deventer.

Oud stoottroeper, Hospik van VIII R.S., die al 2 jaar kuurt, vraagt binnen- en buitenlandse postzegels voor zijn verzameling. Adres: J. Chr. v. d. Berg, Haags Sanatorium, Doornitsestraat 30, Scheveningen. Afdeling Den Haag heeft natuurlijk een kleine pikan.

Het boek van de „Blijvertjes”, I-15-R.I., met de naam Djocjakarta kost f 10.—. Te verkrijgen bij de Redactie na storting op postgiro 9541.

Hulp-bestuurs-assistent A. Safar te Enarotali aan de Wisselmeren, de bekende post van de „Jungle Pimpernel” in Nieuw Guinea, verveelt zich stierlijk. Zit zonder lectuur en boeken. Afdelingsbesturen en legionnaires,

wat is dit een heel klein varkentje voor ons.

„Effe in de hande spuge”.

Er kwam een goed idee binnen van legionnair Ypma te Amsterdam. Hij stelde voor per legionnair een kwartje (f0.25) of vijftig (f 0.50) cent te betalen.

Dus afdelingsbesturen, weer werk aan de winkel.

Eerst moet de aanvulling van de uitrusting van het Ned. Verlofcentrum in Tokio in orde. Dan gaan wij kijken op Nieuw Guinea en de West. Iedereen onder ons weet, wat een goede cantine waard is.

Denk aan „De Rustende Strijder” in Bandoeng, „De Wilhelmina Club” en niet te vergeten de vele cantines van de buitenposten. Legionnaires, spugen, spugen.

Wie helpt legionnair H. A. van Kalkeren, ex-1-3-3-R.I., Tielsestraat O 106, Ommeren (Gld.) aan het adres van Henk de Waal, ook van 3-3, die naar Canada is vertrokken.

HET NIMBORANPLAN

(SLOT)

De financiële vooruitzichten laten zich niet ongunstig aanzien. De credietbehoefte, welke natuurlijk aanvankelijk bestaat om het plan op gang te brengen — voor 1953 is rekening gehouden met een nieuwe ontginning van pl.m. 20 ha. landbouw-areaal, exploitatie van reeds ontgonnen gronden en voortzetting van het inmiddels begonnen winkelbedrijf — kan door het Gouvernement worden gedekt in de vorm van een credietverstrekking aan de binnenkort definitief op te richten coöperatieve vereniging. Hiermede is in de begroting voor het dienstjaar 1953 rekening gehouden. Voldoende gefundeerd is de verwachting, dat deze credietbehoefte binnen afzienbare tijd, wellicht reeds in 1954, zal verdwijnen en dat dan dus de coöperatie uit de opbrengsten van haar verkopen de verdere ontwikkeling van het plan zal kunnen financieren.

Wijder strekking: sociaal aspect van het plan.

Doel en strekking van het Nimboran-plan zijn echter gericht op wijder perspectief, dan alleen de technisch-agrarische zijde en het hier besproken winkelbedrijf.

Kort geformuleerd, kan men het doel, waarvoor het plan is opgezet, in de kern aldus omschrijven: het in de autochthone sfeer tot stand brengen van een gemeenschap, welke op eigen krachten in staat is, zonder schade deel te nemen aan het verkeer met de moderne wereld en die doelmatig vermag te reageren op de onafwijsbare eisen van de tijd.

De economische hechtere basis, waarop het leven der Nimboran-bewoners door verbeterde landbouwmethoden, verruiming van afzetgebied en hogere opbrengst voor hun producten zal kunnen worden gesteld, zal met zich mede kunnen brengen een verheffing van sociaal niveau, een vernieuwing en verrijking van de levensinhoud in deze autochthone samenleving, welke ofschoon in eigen stijl en levenssfeer blijvende, de aansluiting zal kunnen vinden bij de eisen van de „nieuwe tijd”, waarvoor de Papoea-maatschappij zich als gevolg van de aanraking met Westerse civilisatie onvermijdelijk vindt geplaatst.

Behalve aan voorlichting, leiding en aanmoediging op agrarisch terrein, zal daarom in 't

kader van het Nimboran-plan tevens grote aandacht worden geschonken aan het onderwijs voor de dorpsjeugd, aan bevordering van juist begrippen omtrent hygiëne in de kampong, aan zuigelingenverzorging en kinderbepaling, om slechts enkele aspecten der met dit plan samenhangende activiteiten te vermelden. Het uiterst primitieve ziekenhuisje, door de bevolking zelve opgezet, zal wel dra moeten worden verbeterd en binnen afzienbare tijd zal een kraamverpleegster in Genjem worden geplaatst, die tevens aan de Nimboran-vrouwen het nodige zal kunnen bijbrengen omtrent een goede kinderverzorging.

Bij dit alles zal de Overheid leiding en toezicht op zich moeten nemen en de voor een goede, gecoördineerde uitvoering van het project verantwoordelijke Controleur zal de zaken goed in de hand dienen te houden. Niettemin zal het streven er van den beginne af op gericht zijn, de autochthone bevolking zelf op overtuigende wijze in te schakelen en uit haar midden de krachten op te leiden, nodig om mettertijd zelf-werkzaam en zelfstandig aan de behoeften, welke op het te bereiken hogere sociale levensniveau ontstaan, tegemoet te komen.

Voortdurend zal men in het oog moeten houden, dat alles, wat in de eerste fasen der ontwikkeling van het plan voor de Nimboran gemeenschap door ambtelijke instanties wordt gedaan, mettertijd door die gemeenschap zelf zal dienen te worden verricht. Zo zal men bijv. voor het beheer en de administratie der coöperatie en de daarmee verbonden winkelnering aanstonds uit de eigen kring der bevolking, in 't bijzonder uit die van de autochthone belanghebbenden, krachten moeten opleiden en zodra mogelijk in toenemende zelfstandigheid inzetten.

De elders, o.a. in Fidzji, gevolgde weg om in de eerste fasen van een ontwikkelings-project als het Nimboran-plan gebruik te maken van speciaal daartoe samengestelde autochthone teams, moet voor de Nieuw Guinea-verhoudingen minder verkieslijk worden geacht. Immers beschikt men hier voorshands niet over Papoea-personeel van zó hoge standing, dat het in staat zou mogen worden geacht, zelf-werkzaamheid der streekbevolking te bevorderen, zodat zulk een team al

te licht zou vervallen in de fout van een dwingend optreden, dat geen of te weinig blijvende nawerking zou hebben. Daarom is voor de Nimboran de leiding van het plan opgedragen aan een Controleur B.B., die slechts kan beschikken over een beperkte hulp van het ambtelijk apparaat en die dus verder reeds in het beginstadium zal moeten werken met helpers uit de streekbevolking zelf.

Gunstige bijkomstigheden.

Van de gunstige bijkomstigheden, welke het welslagen van het Nimboran-plan kunnen bevorderen, verdient vermelding de aanwezigheid te Genjem (sinds einde 1951) van een meisjes-vervolgsschool, waar, zodra er een hoogste klasse is, o.a. ook babyverzorging en hygiëne zullen worden behandeld. Het ligt in de bedoeling, behalve de reeds vermelde kraamverpleegster, die in de Nimboran gestationneerd zal worden, daar tevens een mobiel team heen te zenden, bestaande uit een arts, een mantriverpleger en twee of drie oudere leerling-mantri's, die praktische ervaring t.a.v. de framboesia-bestrijding zullen kunnen opdoen.

„Rural uplift”.

Op deze wijze kan een geleidelijk en zich harmonisch over de verschillende aspecten van

het leven in de autochthone sfeer uitstrekende streek-ontwikkeling tot stand worden gebracht, welke op haar beurt aansporend zal werken op de bevolking van andere gebieden in Nieuw-Guinea, zodat men gaandeweg kan geraken tot een meer algemeen wordend proces van „rural uplift” en „rural development”.

Samenstelling Raad van Toezicht

Teneinde de coördinatie tussen de onderscheiden aspecten van het plan te waarborgen en in de algemene supervisie over de uitvoering te voorzien, is thans de reeds vermelde Raad van Toezicht voor het Nimboran-plan in 't leven geroepen, in welk college, onder voorzitterschap van de Resident van Noord Nieuw-Guinea, de heer A. Lamers, zitting hebben de heren: Dr. J. van Baal, Hoofd van het Kantoor voor Bevolkingszaken; Ir. J. Ham, Adj. Hoofd Afdeling Landbouw van DETA; S. Franken, Gouvernementsarts 1e klasse te Hollandia; Ir. A. F. Koch, Hoofd Afdeling Wegen, Vliegvelden en Groot Materieel van DONG; Ds I. S. Kijne, Terreinleider Nederl. Kerkelijke Zending op Nieuw-Guinea; A. C. van Eldik, Hoofdamtenaar bij de Dienst van Financiën.

HET AMERIKAANSE VETERANEN LEGIOEN

Een klein beeld van het Legioen aan de overkant van het grote water.

Op de 34ste Nationale Conventie van het Amerikaanse Legioen, de grootste oud-strijders vereniging, welke ook op politiek gebied een belangrijke rol speelt, ging het warm toe.

Geheel New York was in de laatste week van Augustus door het Legioen veroverd. Overal zag men de Legionnaires rondzwerven, getooid met zwarte veldmutsen, vermeldende de plaats van hun herkomst, of soms zelfs in martiale uniformen, sommige in oude auto's van 1912 en later, anderen in tot locomotief omgebouwde autobussen, een enkele zelfs op een muilnier, maar bijna allen met de licht gekleurde wandelstokken, die het Legioen beroemd en misschien hier en daar ook wel berucht gemaakt hebben. Want wanneer een 100.000 oude wapenbroeders bijeen zijn, gewapend met wandelstokken en geestrijke versterkingsmiddelen, gaat er wel eens iets aan diggelen.

Op Dinsdag 26 Augustus hield het Legioen zijn grote parade van 10 uur 's morgen tot na het middernachtelijk uur, onafgebroken gedurende meer dan 14 uur trokken de Legionnaires voorbij. Ook vele legeronderdelen liepen mee en de luchtmacht defileerde met de nieuwste modellen. Een 200 muziekcorpsen vrolijkte het geheel op. 75.000 Legionnaires paradeerden door New York en lieten hun kracht zien.

D. E./N.N.

VAN DE LEESTAFEL

„Wij bidden om de dageraad” door kap. W. v. d. Veer.

Kruisvaarders naar Korea.

In zijn nieuwe boek, „Wij bidden om de Dageraad”, beschrijft Kap. v. d. Veer, bekend door zijn boek „Onder de vlag der Commando's”, in onopgesmukte verhaaltrant, zijn ervaringen van en met het Nederlandse Bataljon in Korea.

Op een zeer boeiende wijze laat Kap. v. d. Veer ons meeleven met het N.D.V.N. in Korea. Het zou voor vele mensen een zeer goede voorlichting zijn, dit boek te lezen, om zich zodoende enigszins een begrip te kunnen vormen van hetgeen onze soldaten te verduren hebben, in hun strijd tegen de communistische agressie.

Bill Carmiggelt.

Het boekwerkje „Historische Gids door Den Briel” is zijn gewicht in goud waard. Het voert de lezer kalm en zeker door die zo oude geschiedenis van dat kleine stadje heen. Men denke aan de inneming, de Gorcumse Martelaren en Admiraal Maerten Harpertsz. Tromp, die daar woonde. De schrijver, Joh. H. Been, later geheel herzien door Dr. H. P. Schaap, heeft werkelijk eer van zijn werk met dat gesnuffel door die oude folianten.

Vernield Ambon-Kota

AMB

Foto's „De Spiegel“

T.N.I.-troepen worden ontscheept

Wanneer weer open ??

Het geluid van detonerend dynamiet is weggedreund over de baai van Ambon. Het monument bezijden de ruïne van Fort Victoria, voor de grote aloon-aloon, is in duizend brokken uiteengeslagen.

Zo moet het hart van de Zuid-Molukken in duizenden onherstelbare flarden uiteen zijn gescheurd.

Het monument, wit en sterk als een plechtige eed (op de zijwanden in 't Maleis en 't Nederlands het eerste couplet van het Wilhelmus, uit het midden oprijzend de hoge zuil als een vermanende vinger, wijzend naar Gods eigen hemel, met het devies: „DOOR DE EEUWEN TROUW“ en met in de top de bronzen klok, die Nederland stuurde), is door de T.N.I.-invasietroepen opgeblazen.

Eén bewaker

Ambonnezen en prikkeldraad. Tenten en Quinset-hutten

Vernield Ambon-Kota

Ambonnezen verrichten werkzaamheden voor de T.N.I.

Gevangen genomen Ambonnezen worden afgevoerd

De onuitgegeven brochure

door Lt. Adm. b.d.
C. E. L. HELFRICH

(SLOT)

Want het is nog een chaos, vol haat, afgunst, wantrouwen, corruptie, misdaad. Wat het vroeger zeker niet was. Omdat het Nederlandse gezag er was, gesteund en versterkt door een goed, bekwaam Indonesisch gezag, waar mogelijk en beschikbaar. Dat gecombineerde gezag moet hersteld worden, met een gaandeweg zich verplaatstend zwaartepunt naar eigen bevolking, naar eigen goede, eerlijke leiders, die de belangen der bevolking boven alles stellen en eigen belang en zoet gewin niet achten. Er is één westers volk, dat geleerd heeft ginds toegewijd mee te doen, met een ervaring van 350 jaar. Een zeevarend volk dat een ruime blik op de wereld kreeg, doordat het zijn vleugels buiten de enge grenzen van zijn vaderland uitsloeg. Er is geen westers volk dat de Indonesier beter kent, en ook beter waardeert. Er is geen westers volk, dat door de Indonesiërs beter wordt gekend, en ook beter wordt gewaardeerd. En.....ook méér wordt vertrouwd. Niettegenstaande alles wat gebeurd is. *Want het verleden roept.* Laten anderen het proberen. Zij zullen zien. Wij hebben geen oorspronkelijke

Ruim een jaar vóór de soevereiniteitsoverdracht over Indonesië, verzocht een uitgever hier te lande de admiraal Helfrich diens wederwaardigheden gedurende de beginperiode van het Indië-drama en diens visie op het zich voltrekkende politieke échec op papier te stellen. Deze uitgever is echter, om welke reden dan ook, nooit overgegaan tot publicatie.

Wij prijzen ons gelukkig, van de admiraal toestemming te hebben verkregen, zijn „Onuitgegeven brochure” te publiceren.

kleurlingen uitgeroeid of opgejaagd, of „gereserveerd” in strak begrensde gebieden. Wij hebben welvaart gebracht, voor allen. Wij vingden een enorme bevolkingsaanwas op Java op. De bevolking zal spoedig merken, wie de heren zijn en hoe zij zich gedragen, die Indonesië economisch kochten. En wie de Indonesische leiders zijn, die land en volk verkochten. De bevolking zal haar ware vrienden leren kennen.

Laat men Nederland die kans laten. Het is onlogisch, het in het westen te steunen en in het Verre Oosten te trappen. Het is daarentegen nuchter, zakelijk en vruchtdragend, Nederland ook daar financieel te helpen, een waarlijk strategisch-krachtige Nederlands-Indonesische Unie te scheppen en deze de plaats te geven welke haar op grond van historie en prestatie toekomt binnen het kader van een democratisch wereldpact. Niet alléén West-Europees, niet enkel Noord-Atlantisch, doch wereldomvattend. Dat is het belang van allen, zonder uitzondering.

1 Februari 1949.

WAPENBROEDERS

GEVALLEN IN KOREA

Sld. T. BAJEMA

legernr. 290722174 op 20 Sept. 1952.
De Sld. Bajema, geboren op 22 Juli 1929, was ongehuwd en afkomstig uit Blokker.

Sld. Ch. BASTIAANS

op 27 September 1952
De Sld. Bastiaans, geboren op 2 Augustus 1924, was ongehuwd en afkomstig uit Maastricht.

Sld. H. VEENENDAAL

op 27 September 1952.
De Sld. Veenendaal, geboren op 3 September 1923, van het Regiment Infanterie „Oranje-Gelderland”, was ongehuwd en afkomstig uit Arnhem.

De Enquête-Commissie

Tijdens de vergadering te Utrecht werd een commissie ingesteld, welke een tweeledige opdracht werd gegeven,

1e het ten spoedigste doen instellen van een verenigingsvorm, waarin het Veteranenlegioen zich kan ontplooiën tot een gezonde en krachtige gemeenschap.

2e een onderzoek instellen naar het beleid van de verschillende besturen, welke tot nu toe de verantwoording hebben gedragen.

Deze commissie is in werking en heeft het secretariaat te 's-Gravenhage t. n. v. Drs R. A. Damste, Kornoeljestraat 140.

De stand is nu als volgt:

a. De Statuten en het Huishoudelijk Reglement zijn in ontwerp klaar en gaan als praeadvies naar de afdelingen.

De constitutionele vergadering zal zo spoedig mogelijk te Utrecht gehouden worden. Op deze vergadering zullen het ontwerp Statuten en het ontwerp Huishoudelijk Reglement door het H.B. aan de ledenvergadering ter bekrachtiging worden voorgelegd. Een voorstel tot reorganisatie van ons orgaan wordt eveneens op deze vergadering aan de orde gesteld.

Over het onderzoek naar het beleid van personen en besturen zal op genoemde datum een voorlopige conclusie gegeven worden.

Dit onderzoek zal echter nog veel tijd vergen.

De commissie heeft de tot stand koming van de nieuwe vorm als belangrijkste taak gezien en laat deze werkzaamheden dus praevaleren.

Legionnaires, de commissie is bezig, opbouwen kost tijd, maar de fundamenten moeten berekend zijn op een stevig gebouw, hetwelk vele stormen zal moeten trotseren.

Het Hoofdbestuur

STEMMINGEN

*

*Een enkel woord, los heengeworpen,
een blik, waarin men kwaadheid yst,
een wenkbrauwenfrons, een trek van twijfel
een groet verwacht, maar toch gemist
en plotseling-zwaar zijn onze schreden
de zon verdwijnt, de lucht betreft.
De afstand, die van 't doel ons scheidde
schijnt eensklaps eindeloos gerek.*

*Er is zo vaak zo weinig nodig
om ons uit 't evenwicht te slaan.
Ons hart, dat eens blijmoedig klopte,
dreigt door iets nietsigs stil te staan.*

*Een hondenstaart, die zachtjes kwispelt,
een tak, die zich berustend wuift,
een zonnestraal uit lieve ogen,
een hand, die steels in d'onze schuift, —
de wolken breken, weg de zorgen
het doel lijkt weer heel dichterbij
het hoofd gaat op de schouders strekken
we zijn weer opgelucht en blij.*

— — — — —
*Er is zo vaak zo weinig nodig,
om ons uit 't evenwicht te slaan.
Doch ook gelukkig vaak zo weinig,
dat ons vol vreugd weer op doet staan.*

*O, houd terug elk haastig woord,
dat aan je dreigt 't ontglippen
je weet niet hoe het smarten kan
al zwijgen straks je lippen.
De wonden die je hand eens sloeg,
kun' helen en verouden,
maar het wondend woord sterft niet, sterft nooit,
het blijft zijn kracht behouden.*

*Er drijft zo vaak een bui
aan ons bestaan voorbij
met vlokken, zwaar en dicht
en zorgen allerlei.
De lucht is grijs
de wereld klein
dan kan een enkel uur
zo stil en eenzaam zijn.*

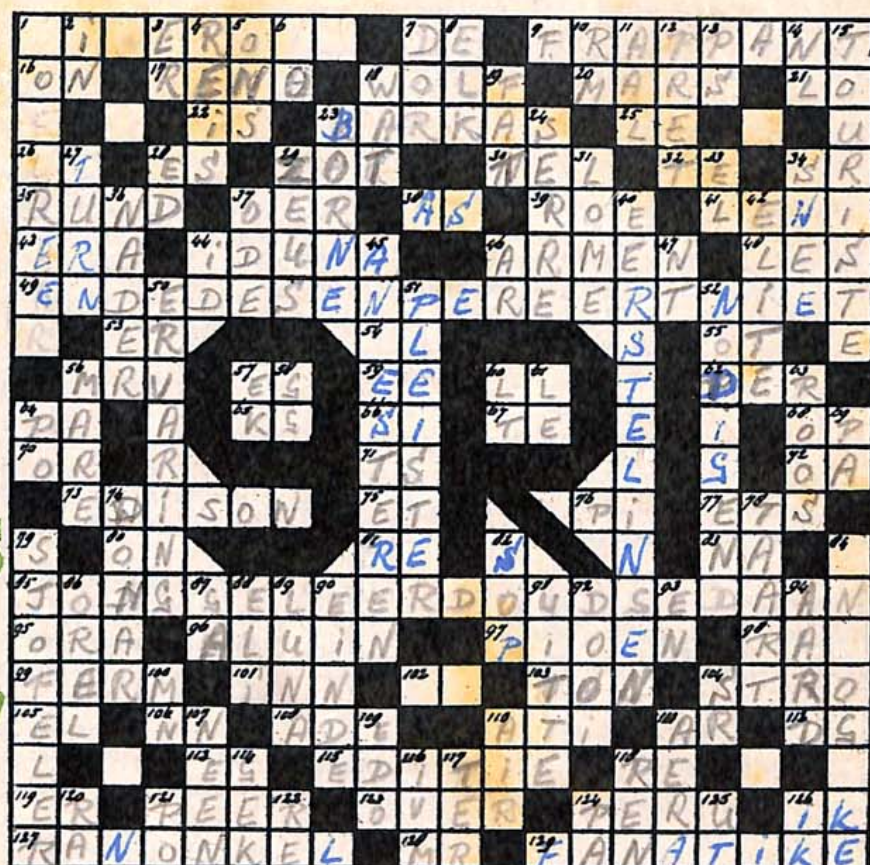
*Maar, plots..... een vriendelijk woord
een stem, een trouwe hand,
de donkere levenswolk
krijgt weer een zilv'ren rand.
't Gordijn schuift zich vaneen
de wolken breken stuk
een plekje hemelbauw
brengt weer opnieuw Geluk.....*

J. S.

OP
DE PLAATS

...

RUST!

HORizontaal:

1. Gids, wegwijzer (It.); 7. Lidwoord; 9. Trefend; 16. Niet door twee deelbaar; 17. Plaats in Italië; 18. Roofdier; 20. God van de oorlog; 21. Soort onderwijs; 22. Vervoeging v. h. werkw. zijn; 23. Soort vaartuig; 25. Lidwoord (Fr.); 26. Munt; 28. Verlaagde toon; 29. Dwaas; 30. Ogenblik; 32. Voorzetsel; 34. De oudere; 35. Herkauwer; 37. IJzerhoudende aarde; 38. Spil; 39. Strafwerktuig; 41. Meisjesnaam; 43. Tijdperk; 44. Godin v. d. eeuwige jeugd; 46. Lichaamsdelen; 48. Onderricht; 49. Spreuk; 53. Bijwoord; 54. Te zijner plaatse (Lat.); 55. Deel v. d. bijbel; 56. Afk. v. meervoud; 57. Landbouwwerktuig; 59. Dubbelklinker; 60. Laatstleden; 62. Van de; 64. Familielid; 65. Gewicht; 66. Bevestiging (Sp.); 67. Voorzetsel; 68. Voorzetsel; 70. Of (Eng.); 71. Vul in: t.s.; 72. Onder andere; 73. Beroemd uitvinder; 75. Voegwoord (Fr.); 76. Onmeetbaar getal; 77. Kunstproduct; 80. Als 16. hor.; 81. Noot; 83. Achter; 85. Spreekwoord; 95. Bid; 96. Gebruiksartikel bij scheren; 97. Bloem; 98. Oude naam v. legeronderdeel; 9. Stoer; 101. Riv. in Duitsl.; 102. Trekdiër; 103. Gewicht; 104. Gedorste halmen; 105. Maat; 106. Onbekende; 108. Groet; 110. Lever (Mal.); 111. Voertuig; 112. Gewicht; 113. Als 57 hor.; 115. Uitgave; 118. Noot; 119. Bijwoord; 121. Vrucht; 123. Voorzetsel; 124. Land in Z.-Amerika; 126. Pers. vnv.; 127. Bloem; 128. Titel; 129. Dweperig, vurig.

VERTICAAL:

1. Tastbaar; 2. Voorz.; 3. Daar; 4. Tocht; 5. Gewicht; 6. Soort onderwijs; 7. Onvruchtbaar; 8. Ieder; 10. Vr. munt (afk.); 11. Vis;

12. Plezier; 13. Naschrift; 14. Land in Europa (Afk.); 15. Reizigster; 18. Iets; 19. Modegek; 23. Plaats in Overijssel; 24. Waranda; 27. Draai (Eng.); 28. En dergelijke; 29. Oppergod; 31. Trage; 33. Maat; 34. Kerf; 36. Dichterbij; 37. Heldendicht; 40. Allereersten; 42. Keur, bloem; 44. Hetzelfde; 45. Gezeten zijn (Fr.); 46. Voertuig; 47. Deel v. d. Bijbel; 50. Ondervinding; 51. Verbandmateriaal; 52. Inviterend; 56. Tijding; 57. Maanstand; 58. Bestuurder v. N.O.I.; 60. Militaire rang; 61. Lidwoord (Fr.); 63. Bloem; 64. Riv. in Italië; 69. Familielid; 74. God v. d. donder; 78. Gebak; 79. Armoediger; 82. Wolvlokje; 84. Lelijk; 86. Plaats in Rusl.; 87. Bevel; 88. Profeet; 89. Godin v. d. maan; 90. Slot; 91. Vorm v. h. werkw. uiten; 92. Weersgesteldheid; 93. Voegw.; 94. Karakter; 100. Met name; 104. De oudere; 107. Ontkenning; 109. Wereldtaal; 110. Houding; 111. Tijdperk; 114. Dwaas; 116. in verband met (afk.); 117. Voorz.; 118. Loop; 120. Deel v. d. mast; 121. Riv. in Italië; 122. Noot; 124. Familielid; 125. Noot; 126. Pers. vnv.

Oplossing kruiswoordpuzzel „Oud-Wapenbroeders, nr. 20: „Standvastig is gebleve (dus zonder n), Mijn hart in tegenspoed”.

De enige winnaar was A. L. Pelupessy, Sanatorium „Hoog-Laren”, Juliana Barak te Blaricum, N.-H.

Presén is reeds verzonden.